

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt torsdag den 13. september 2018

Sag 54/2018

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Mikkel Nielsen)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i Svendborg den 19. oktober 2016 og af Østre Landsrets 12. afdeling den 26. september 2017.

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Poul Dahl Jensen, Jens Peter Christensen og Lars Hjortnæs.

Påstande

Kærende, T, har nedlagt påstand om, at statskassen skal betale sagens omkostninger for landsretten.

Indkærede, Anklagemyndigheden, har påstået stadfæstelse.

Sagsfremstilling

T blev ved Retten i Svendborgs dom af 19. oktober 2016 idømt en fællesstraf af fængsel i 8 måneder. Straffen omfattede en reststraf på 79 dage fra en prøveløsladelse den 23. februar 2015. Ved domsafsigelsen ankede han dommen til frifindelse i det ikke-erkendte omfang og i øvrigt til formildelse. Anklagemyndigheden kontraankede.

Ved Retten i Odenses dom af 30. juni 2017 blev T idømt en fælles- og tillægsstraf af fængsel i 9 måneder, der ligeledes omfattede reststraffen på 79 dage. Dommen blev ikke anket.

Under hovedforhandlingen i landsretten af ankesagen vedrørende Retten i Svendborgs dom nedlagde T endelig påstand om formildelse, herunder således at der ikke skulle fastsættes en fællesstraf. Anklagemyndigheden nedlagde påstand om skærkelse.

Ved Østre Landsrets dom af 26. september 2017 blev Retten i Svendborgs dom ændret, således at straffen blev nedsat til fængsel i 6 måneder, der alene blev fastsat som en tillægsstraf til Retten i Odenses upåankede dom af 30. juni 2017. Straffen omfattede ikke reststraffen på 79 dage.

I landsrettens dom hedder det vedrørende sagsomkostninger:

”I medfør af retsplejelovens § 1008, stk. 3, skal tiltalte betale de udgifter, hans anke har forvoldt, hvis ikke han ved ankedommen opnår et gunstigere resultat. Anken har medført ændring fra en fællesstraf på fængsel i 8 måneder til en tillægsstraf på 6 måneder, idet reststraffen ikke medtages i ankedommen. Dette skyldes imidlertid alene, at tiltalte før og efter [Retten i Svendborgs] dom af 19. oktober 2016 har begået yderligere en række tyverier mv., og at Odense Ret den 30. juni 2017 ved pådømmelsen af disse forhold medtog reststraffen ved straffastsættelsen i denne dom. Tiltaltes anke har dermed ikke ført til et for ham gunstigere udfald i retsplejelovens § 1008, stk. 3's forstand.”

Anbringender

T har anført navnlig, at han efter retsplejelovens § 1008, stk. 3, ikke kan pålægges at betale sagens omkostninger, da anken af Retten i Svendborgs dom af 19. oktober 2016 har ført til en forandring til hans fordel. En ændring af dommen fra fængsel i 8 måneder til fængsel i 6 måneder må således anses for et gunstigere resultat. Det forhold, at resultatet ville have været et andet, hvis sagerne var forløbet anderledes, kan ikke tillægges betydning, da Retten i Odenses dom af 30. juni 2017 ikke var omfattet af anken. Retsplejelovens § 1008, stk. 3, forholder sig efter sin ordlyd alene til indholdet af den konkrete dom, som landsretten skal tage stilling til, og ikke til resultatet i eller følgerne af andre sager, selv om de vedrører samme tiltalte.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at anken af Retten i Svendborgs dom af 19. oktober 2016 ikke har ført til en forandring til Ts fordel, jf. retsplejelovens § 1008, stk. 3. Ankeinstansen må i den forbindelse tillades et vist skøn over, hvorledes udfaldet af ankesagen skal betragtes i omkostningsmæssig henseende. Baggrunden for nedsættelsen af straffen fra 8 mæne-

der til 6 måneder var, at reststraffen allerede var indeholdt i Retten i Odenses upåankede dom. Dette skyldtes alene, at T havde begået yderligere kriminalitet, som blev pådømt af Retten i Odense efter Retten i Svendborgs dom og inden ankesagens afgørelse, og at Retten i Odense i den forbindelse medtog reststraffen. Der er derfor ikke tale om en formildelse i omkostningsmæssig forstand, jf. retsplejelovens § 1008, stk. 3, og TfK 2003.619. Havde T valgt ikke at anke Retten i Svendborgs dom, må det antages, at Retten i Odense i givet fald ikke ville have udløst reststraffen på 79 dage, da denne allerede ville være indgået i den således endelige dom fra Retten i Svendborg. Resultatet af de to upåankede domme ville derfor have været det samme, som landsretten nu er kommet frem til.

Højesterets begrundelse og resultat

T blev ved Retten i Svendborgs dom af 19. oktober 2016 idømt en fællesstraf af fængsel i 8 måneder, der tillige omfattede en reststraf på 79 dage. Han ankede dommen til landsretten med påstand om frifindelse i det ikke erkendte omfang og i øvrigt til formildelse.

Ved Retten i Odenses dom af 30. juni 2017 blev T for en række andre forhold idømt en fælles- og tillægsstraf af fængsel i 9 måneder, der også omfattede den tidligere reststraf på 79 dage. Retten i Odenses dom af 30. juni 2017 blev ikke anket.

Ved Østre Landsrets dom af 26. september 2017 blev Retten i Svendborgs dom ændret, således at straffen blev nedsat til fængsel i 6 måneder, der alene blev fastsat som en tillægsstraf til Retten i Odenses upåankede dom af 30. juni 2017. Straffen omfattede således ikke reststraffen på 79 dage. T blev pålagt at betale ankesagens omkostninger.

Det følger af retsplejelovens § 1008, stk. 3, at udgifter, der er foranlediget ved anke, skal udredes af tiltalte, når anken er iværksat af tiltalte og ikke har ført til en forandring til tiltaltes fordel.

Som følge af, at Retten i Odense havde medtaget den reststraf på 79 dage, som Retten i Svendborg også havde medtaget, blev den fængselsstraf, som T blev idømt under ankesagen, nedsat med to måneder fra i alt 8 måneder til 6 måneder.

Højesteret finder, at denne ændring, der indebærer en forandring til tiltaltes fordel, ikke kan anses for at være uvæsentlig. At forandringen til Ts fordel alene skyldtes, at Retten i Odense i dommen af 30. juni 2017 også havde medtaget reststraffen på 79 dage, kan ikke tillægges betydning ved omkostningsafgørelsen efter § 1008, stk. 3. Højesteret bemærker herved, at reststraffen på 79 dage ville være blevet medtaget to gange, hvis T havde hævet sin anke.

Statskassen skal derfor betale sagens omkostninger for landsretten.

Thi bestemmes:

Statskassen skal betale sagens omkostninger for landsretten.